

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 656/2020
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Синише Кесерића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 461/18 од 30.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1219/19 од 26.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Синише Кесерића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 461/18 од 30.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1219/19 од 26.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 461/18 од 30.10.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. КЗ, а окривљени ББ оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. КЗ у вези са чланом 35 КЗ, па је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од једне године, за коју казну је одређено да ће се извршити уз примену електронског надзора, тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, а окривљеном ББ изречена је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, за коју је одређено да се неће извршити ако окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 258. став 1. и 4. ЗКП-а оштећеном ВВ досуђен је имовинскоправни захтев у износу од 293.800,32 динара, па су окривљени солидарно обавезани да у року од петнаест дана од дана правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења оштећеном исплате наведени новчани износ. Окривљени су

обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка чији ће износ бити утврђен посебним решењем у смислу одредбе члана 262. став 2. ЗКП.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 1219/19 од 26.02.2020. године одбио је као неосноване жалбе бранилаца окривљених и пресуду Основног суда у Старој Пазови К 461/18 од 30.10.2019. године потврдио.

Бранилац окр. АА, адв. Синиша Кесерић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1219/19 од 26.02.2020. године и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП-а у вези члана 420.ЗКП-а, наводећи да је првостепени суд прекорачио оптужбу јер је окривљенима АА и ББ оптужним актом тужиоца стављено на терет извршење кривичног дела изнуда у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, а првостепеном пресудом су осуђени и то окривљени АА због извршења кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. КЗ, а окривљени ББ због извршења кривичног дела изнуда помагањем из члана 214. став 1. КЗ у вези са чланом 35 КЗ, сматрајући да је на тај начин, оглашавањем кривим окривљеног ББ, за помагање, а окривљеног АА за основни облик кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. КЗ, повређен објективни идентитет између оптужног акта и судске пресуде.

Међутим, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, односно није повређен ни субјективни, а ни објективни идентитет

оптужбе и пресуде на штету окривљеног. Ово, имајући у виду да суд, тиме што је радње које је предузео окривљени ББ квалификовао као радње помогања, а не саучесништва, како је то стављено на терет окривљеном, при чему суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, у конкетном случају остао у границама чињеничног описа наведеног у акту тужиоца, и уподобио правну квалификацију и чињенице утврђеном чињеничном стању, чиме није прекорачио оптужбу. Имајући у виду напред наведено, као неосновани су оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога неосновани су и наводи браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 441. став 3. у вези члана 258. ЗКП-а на штету окривљеног, истичући да је суд досудио имовинскоправни захтев и окривљене солидарно обавезао да оштећеном исти накнаде, а да оштећени нити његов пуномоћник исти нису прецизирали, нити је пуномоћник оштећеног у завршној речи имовинскоправни захтев предложио.

Исти наводи браниоца окривљеног АА - адвоката Синише Кесерића о повреди кривичног закона из члана 441. став 3. у вези члана 258. ЗКП-а били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Старој Пазови К 461/18 од 30.10.2019. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени суд је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 3, у претпоследњем пасусу другостепене пресуде Кж1 1219/19 од 26.02.2020. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Како, и по налажењу Врховног касационог суда, оштећени јесте током поступка поставио имовинскоправни захтев, без обзира што га није поновио у завршној речи, нити је прецизирао његову висину, имајући у виду да је приликом давања исказа пред Основним јавним тужилаштвом у Старој Пазови дана 04.10.2016. године определио износ који је од њега изнуђен од стране окривљених и истакао имовинскоправни захтев према окривљенима, то је дакле правилно одлучио Апелациони суд у Новом Саду о постојању имовинскоправног захтева оштећеног.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреда закона из члана 441. став 3 ЗКП-а, на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Веско Крстајић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић